

Jedinstvo u Kristu

“Zaklinjem vas, braćo, imenom gospodina našega Isusa Krista da svi budete složni, da ne bude među vama razdora, već da budete sjedinjeni u istom osjećaju i istoj misli.” (1. Korinćanima 1,10)

Biblijski tekstovi: 1. Korinćanima 1,12-17; Rimljanima 1,29; 1. Korinćanima 1,10; 1. Korinćanima 3,1-4; Filipljanima 2,5-8; 2. Korinćanima 11,23-28; Kološanima 1,24.

Oni koji promatraju divlje životinje znaju da neka od tih stvorenja žive u čoporima, krdima i jatima svih mogućih veličina. Od vukova (naravno), do delfina, pa čak i mrava, ta stvorenja se drže zajedno. Čimpanze su posebno poznati po svojim čvrstim društvenim vezama i žive u skupinama koje ponekad broje od 15 do 150 jedinki. Međutim, te veze nisu uvijek skladne i ponekad dolazi do tuče među njima.

I ljudi su donekle takvi. To jest, ne samo da su skloni životu u skupinama, već se ponekad i bore jedni s drugima unutar tih skupina. A tako je čak i u nekim našim mjesnim crkvama! Stvaraju se stranke, često oko neke vrste karizmatičnog vođe. I što je još gore, ponekad se jedna strana ne slaže s drugom.

Jeste li to ikada vidjeli u svojoj mjesnoj crkvi?

Ako jeste, onda imate neku predodžbu o problemu s kojim se Pavao suočio u Korintu. Ovog ćemo tjedna razmotriti 1. Korinćanima 1—4, gdje se Pavao bavi problemom podjela u crkvi i pitanjem kako ih nadvladati — naime, putem jedinstva u Kristu.

OIKOS: Ovog tjedna čitamo iz knjige Ellen G. White, *Isusov život, Znaci vremena*, 2023., stranice 494—501.

PODJELE U CRKVI

Pavlov poziv “da ne bude među vama razdora, već da budete sjedinjeni u istom osjećaju i istoj misli” (1. Korinćanima 1,10) prevladava u prva četiri poglavlja Prve poslanice Korinćanima. Većina proučavatelja zapravo se slaže da je jedinstvo sveobuhvatna tema koja povezuje sve dijelove ove poslanice.

Pročitajte 1. Korinćanima 1,12-17. Kako nam taj odlomak pomaže da razumijemo koliko je apsurdno stvarati stranke oko lokalnih vođa? Koje je Pavlovo rješenje?

.....

.....

Pavao se služi snažnim riječima da bi prikazao nedostatak jedinstva među vjernicima crkve u Korintu. On se koristi grčkim izrazima *šizma* (“podjela/razdor”, 1. Korinćanima 1,10) i *eris* (“prepiranje”, 1. Korinćanima 1,11). Imenica *šizma* (kao i glagol *šizô*, “podijeliti”) koristi se na drugim mjestima u Novom zavjetu da bi se opisala razlika u mišljenju koja dovodi do stranaka i odvajanja. S druge strane, imenica *eris* (“prepiranje”) često se javlja na listama poroka koji se ne smiju njegovati među kršćanima.

Pročitajte Rimljanima 1,29; 13,13; 1. Korinćanima 3,3; 2. Korinćanima 12,20; Galaćanima 5,20. Koji se još grijesi navode usporedo s *eris* (“prepiranje”, “razdor”)? Što nam to govori o tome koliko je sve to loše?

.....

.....

Neslaganja u crkvi u Korintu izbijala su na površinu — čak i u obliku sudskih tužbi jednih protiv drugih (1. Korinćanima 6,1-3). “Na sramotu vašu govorim”, pisao im je Pavao (1. Korinćanima 6,5) u vezi s tim sudskim parnicama među članovima crkve. Oni svoje razlike nisu ostavljali po strani čak ni kad su održavali Gospodnju večeru (1. Korinćanima 11,17-22).

Problem nedostatka jedinstva među članovima crkve toliko je zastrašujući, i Pavao je toliko zabrinut zbog toga, da je to prvo pitanje kojim se bavi u ovoj poslanici Korinćanima.

Pročitajte ponovno 1. Korinćanima 1,12-27. Što vaša mjesna crkva može učiniti kako bi izbjegla taj problem?

USREDOTOČENI NA ISUSA

Pročitajte 1. Korinćanima 1,10. Što mislite, što je Pavao želio reći pod tim “molim vas da u mišljenju i u namjerama budete jedno” (Suvremeni hrvatski prijevod)?

.....

.....

Strančarenje ovdje je predstavljeno kao nijekanje vlastite odanosti Kristu (1. Korinćanima 1,10). Bog nas je pozvao “u zajednicu sa Sinom svojim Isusom Kristom, Gospodinom našim” (1 Korinćanima 1,9). Naš Gospodin je Krist, i moramo gledati u Njega. Prema tome, odgovor na retorička pitanja: “Zar je Krist razdijeljen? Zar je Pavao razapet za vas? Ili ste u Pavlovo ime kršteni?” (1. Korinćanima 1,13) jedno je odlučno “ne!” Krist nije podijeljen. Krist je taj koji je razapet za nas. Mi smo kršteni u “ime Oca i Sina i Duha Svetoga” (Matej 28,19).

Pavao spominje da smo mi “tijelo Kristovo, a pojedinci udovi” (1. Korinćanima 12,27, kurziv dodan). Premda se tijelo sastoji od mnogih dijelova — od kojih svaki ima svoju ulogu — to je i dalje jedno tijelo. Da bi tijelo pravilno djelovalo, svaki dio mora obavljati svoj posao u skladu sa svojom namjenom i mogućnostima. Ova slika pokazuje da Pavao traži *jedinstvo*, a ne *jednoobraznost*, *uniformnost*. On traži jedinstvo u različitosti. I više od toga, on traži jedinstvo usprkos različitosti.

Međutim, sve misli i osobni stavovi moraju biti podčinjeni Kristu, našem Gospodinu. Činjenica da je Krist naš Gospodin toliko je važna za Pavla, da joj se on više puta vraća u uvodu Prve poslanice Korinćanima (1. Korinćanima 1,2.7.8.9.10).

Naglasak na Isusovom gospodstvu, na Njegovom vrhovnom vodstvu u uvodnim redcima Prve poslanice Korinćanima pomaže nam da razumijemo što je Pavao mislio kada je rekao: “Da budete sjedinjeni u istom osjećaju i istoj misli.” (1. Korinćanima 1,10) Grčki izraz preveden kao “sjedinjeni” potječe od glagola *katartizô*, koji označava da se nešto treba vratiti u ispravno stanje. Kada se stvaraju podjele oko ljudskih vođa, odnosi unutar crkve moraju se vratiti u ispravno stanje, a to se može postići samo jedinstvom u Kristu i umiranje sebi koje se pod tim podrazumijeva.

Tijekom proteklih nekoliko desetljeća u pojedinim dijelovima Crkve adventista sedmog dana naglašavalo se proučavanje Biblije u malim skupinama. Koja je razlika između stranke i male skupine? Što možemo učiniti da se male skupine ne pretvore u stranke?

MUDROST I ZRELOST

Podjele na stranke uglavnom su ishod previsokog mišljenja o ljudskim vođama. To je velika prijetnja jedinstvu crkve i duhovnom zdravlju vjernika, jer iskrivljeno shvaćanje kršćanske službe može dovesti do toga da crkva pridaje preveliku važnost izvjesnim vođama, a sve to na štetu drugih. Posljedica takvog ponašanja je atmosfera nadmetanja, što može podijeliti crkvu. Štoviše, ako ljudske vođe postavljamo u središte svojeg kršćanskog identiteta, Krista uklanjamo s mjesta koje Mu s pravom pripada u našem životu.

Pročitajte 1. Korinćanima 3,1-4. Kako Pavao tu opisuje duhovnu nezrelost Korinćana?

Pavao jasno naglašava da duhovna zrelost navodi vjernika da cijeni Božju mudrost (1. Korinćanima 2,6.7), koja nam se objavljuje preko Duha (1. Korinćanima 2,13) i koja je u suprotnosti s mudrošću ovog doba (1. Korinćanima 2,6), to jest, s ljudskom mudrošću (1. Korinćanima 2,13). Božja mudrost se otkrila na Kristovom križu (1. Korinćanima 2,1-4). Preciznije rečeno, Božja mudrost se otkrila u Kristovoj muci, smrti i uskrsnuću. Dakle, prije nego što ih nastavi pozivati na jedinstvo (1. Korinćanima 3,1-17), Pavao želi da njegovi čitatelji postanu svjesni potrebe za pravom mudrošću i zrelošću u Kristu.

Mudri i zreli kršćani su duhovni ljudi, a ne tjelesni ili poput djece (1. Korinćanima 3,1). Oni uspoređuju duhovno s duhovnim, jer izražavaju "duhovnim pojmovima duhovne stvarnosti" (1. Korinćanima 2,13.14). Mudri i zreli kršćani hrane se čvrstom hranom, a ne mlijekom (1. Korinćanima 3,2; usporedi Hebrejima 5,12). Vjernik "koji je još pri mlijeku, ne snalazi se u nauci o pravednosti, jer je dijete. A jaka je hrana za odrasle, za one koji navikom imaju uvježbana osjetila za razlikovanje dobra i zla" (Hebrejima 5,13.14). Mudri i zreli kršćani ne govore: "Ja sam Pavlov", ili: "Ja sam Apolonov" (1. Korinćanima 3,4), pozivajući se na različite ljude.

Na kraju krajeva, ti ljudi su poput njih samih "Božji suradnici" (1. Korinćanima 3,9). Mi smo kao crkva Božja njiva, građevina i hram (1. Korinćanima 3,9.16.17). Svi mi pripadamo Bogu po Kristu (1. Korinćanima 3,11).

Jeste li doživjeli da vas duboko razočara netko koga ste visoko cijenili? Ako ste imali takvo iskustvo, koje ste pouke iz toga izvukli?

SLUŽENJE PO UGLEDU NA KRISTA

Pročitajte 1. Korinćanima 4,1.2. Čemu nas taj odlomak uči o ispravnom stavu koji moramo imati prema ljudskim vođama?

.....

.....

U 1. Korinćanima 3,1-4 Pavao nagovještava da su podjele ishod nedostatka duhovne zrelosti. Međutim, prije nego što će se pozabaviti tom temom, on potvrđuje: "Ali mi posjedujemo Kristovu misao." (1. Korinćanima 2,16) Ta izjava se po svoj prilici odnosi na Kristov način razmišljanja i djelovanja. Drugim riječima, vjernik ima "Kristovu misao" kada razmišlja i postupa kao Krist. Primijeniti takav način razmišljanja u praksi u vezi sa svim životnim pitanjima nije baš lako, zar ne? U grčko-rimskom svijetu bilo je mnogo nadmetanja među političkim strankama, filozofima, misliocima i vjerskim vođama. Težnja za odobravanjem kulturne sredine očito je navela crkvu u Korintu da slijedi svjetovna mjerila. To može biti opasnost i za današnju crkvu.

Pročitajte Filipljanima 2,5-8. Kako nam taj tekst pomaže da razumijemo izraz "Kristova misao" (1. Korinćanima 2,16)?

.....

.....

Kao i u Korintu, do podjela je dolazilo i u crkvi u Filipima (Filipljanima 2,1-4), premda možda u manjem opsegu. Ulomak u Filipljanima 2,1-8 uči nas da služenje slično Kristovom zahtijeva umiranje sebi i sebičnim prohtjevima, kao i težnju da druge blagoslivljamo i cijenimo više od sebe, kao što je Isus činio.

Pod izrazom "sluge Kristove" Pavao je mislio na služenje po ugledu na Krista (1. Korinćanima 4,1). Taj izraz prenosi misao da vjernici služe Kristu kao pomoćnici ili podređeni. Jasno je da se ispravno gledanje na ljudske vođe zasniva na Kristovom primjeru vodstva. Ti sluge se dalje opisuju kao "upravitelji" (1. Korinćanima 4,1.2). Upravitelj je osoba kojoj je povjereno upravljanje tuđom imovinom. A sve što mi imamo ionako pripada Kristu.

Razmislite uz molitvu o poruci ulomka u Filipljanima 2,5-8. Kako trebamo shvatiti to što nam se tu kaže o Božjoj samopožrtvovnoj ljubavi prema nama? I kako možemo umrijeti sebi na način koji će nam omogućiti da, u svojoj sferi, oponašamo tu ljubav?

NAČIN ŽIVOTA KAO ODRAZ KRIŽA

Činjenica da ne bismo trebali stvarati podjele, posebno oko ljudskih vođa, ne znači da ne bismo trebali podržavati svoje vođe. Trebamo cijeniti i pomagati onima koji upravljaju crkvom. Bog opunomoćuje ljude da obavljaju Njegovu službu na Zemlji. Crkveni vođe koji u svojem životu pokazuju pokornost kakva je pokazana na križu, zaslužuju da ih slušamo i slijedimo.

A to je tako zato što samo križ ima moć da svaki manipulativni oblik vladanja preokrene u pokornost Božjoj riječi. Vođe koji služe kao Krist, uspjeh svoje službe pripisuju jedino Bogu. Čak i Isus je u svojoj zemaljskoj službi svu slavu pripisivao Bogu (Ivan 17,4).

Prema Pavlu, odana kršćanska služba mora biti utemeljena na onome što možemo nazvati teologijom križa. Križ je Božja objava Njegove mudrosti i spasiteljske sile. U isto vrijeme, on ljudsku mudrost prikazuje kao ludost. U 1. Korinćanima 4,1-13 Pavao jasno pokazuje kako izgleda takva teologija križa. Prvo, on ističe da je Bog taj koji postavlja mjerila za kršćansko vodstvo (1. Korinćanima 4,1-5). Drugo, on upućuje na činjenicu da je patnja obilježje istinske kršćanske službe (1. Korinćanima 4,9.11-13). Ta druga tvrdnja zaslužuje daljnju razradu.

Pročitajte 2. Korinćanima 11,23-28; Kološanima 1,24. Čemu nas ovi redci uče o tome što znači stradati za Krista?

.....

.....

.....

Kršćanski vođe slijede Isusa u tome što su spremni postradati za svoju braću i sestre, pa ako je potrebno, čak i umrijeti. Pavao govori o sebi i Apolonu kao o "osuđenima na smrt" (1. Korinćanima 4,9). Prikazani su kao ljudi koji se suočavaju s nedostatkom hrane i vode, a uz to "podnosimo golotinju i primamo udarce, bez stalnog smo boravišta" (1. Korinćanima 4,11). Osim toga, bili su i vrijeđani, progonjeni, klevetani; "postali smo kao smeće svijeta, kao izmet sviju sve do sada" (1. Korinćanima 4,12.13). Štoviše, time što Korinćane ironično naziva bogatima, kraljevima, mudrima i slavnima (1. Korinćanima 4,8.10), Pavao pokazuje da među pravim kršćanskim vođama ne smije biti oholosti, jer je ona korijen podjela u crkvi (1. Korinćanima 4,6).

Koliko ste postradali za Krista, bez obzira na vašu ulogu u crkvi? Koje bi se pouke mogle izvući iz vašeg odgovora?

ZA DALJNJE PROUČAVANJE

Ellen G. White, "Osposobljavanje Dvanaestorice", *Djela apostolska*, str. 12—16 (u izvorniku 17—24).

"Ujedinjenost i jedinstvo Božjeg naroda ostatka koji vjeruje u istinu pruža snažno uvjerenje svijetu da imaju istinu i da su poseban, izabran Božji narod. Ova ujedinjenost i jedinstvo zbunjuje neprijatelja i on ne želi da ono postoji. Istina za sadašnje vrijeme, kad se vjeruje svim srcem i pokazuje u životu, čini Božji narod jedinstvenim i daje mu snažan utjecaj." (Ellen G. White, *Svjedočanstva za Crkvu*, sv.1, str. 287; u izvorniku 327)

"Bog izvodi iz svijeta narod koji će u savršenom jedinstvu stajati na temelju istine. Krist je sebe dao svijetu da 'očisti sebi Narod izabrani koji revnuje oko dobrih djela' (Titu 2,14). Ovaj postupak čišćenja ima za cilj da očisti Crkvu od svake nepravednosti i od duha nesloge i sukoba kako bi gradila, a ne rušila, i usredotočila svoje snage na veliki posao koji je očekuje. Bog je odredio da cijeli Njegov narod dođe u jedinstvo vjere. Kristova molitva neposredno uoči raspeća bila je da Njegovi učenici budu jedno kao što je On jedno s Ocem, da svijet povjeruje da Ga je Otac poslao. Ova dirljiva i prekrasna molitva dopire kroz vjekove do naših dana; Isus je rekao: 'Ne molim samo za ove, nego i za one koji će na njihovu riječ vjerovati u mene.'" (Ellen G. White, *Svjedočanstva za Crkvu*, sv. 4, str. 16; u izvorniku 17)

PITANJA ZA RAZGOVOR

1. Pred kraj svoje zemaljske službe, Isus se molio za jedinstvo: "Da svi budu jedno. ... Da i svijet vjeruje da si me ti poslao!" (Ivan 17,21-23) Zašto je jedinstvo u Kristu tako moćan dokaz u prilog istine da je Bog poslao svojeg Sina da spasi svijet? U vezi s tim, zašto nedostatak jedinstva predstavlja prepreku za misiju crkve?

2. Pročitajte 1. Korinćanima 4,9-13 i obratite posebnu pozornost na to kako su apostoli prikazani u tom odlomku. U čemu se sve taj opis apostola razlikuje od osobina vođa koji se cijene u našem svijetu? Čemu nas taj ulomak uči o tome koliko se Božja mjerila mogu razlikovati od mjerila ovoga svijeta?

3. U 1. Korinćanima 4,16 Pavao potiče Korinćane da se ugledaju na njega. Biste li se vi bili spremni ugledati na ljudske vođe? Po čemu se ugledanje na vođu razlikuje od prekomjernog, pa čak i opasnog uzdizanja tog vođe?